ALEXANDRU CANTACUZINO

ROMANUL DE MAINE

■ ■ ■

ROMANISMUL NOSTRU

17-a mie

1 9 3 7

PREFAȚA

Câțiva camarazi din rândurile studențimei mi-au cerut încuviințarea—și eu le-am dat-o — să reediteze la un loc, într'o broșură, aceste două rapoarte „Românul de Mâine“, prezentat Congresului General Studențesc dela Craiova în Aprilie 1935 și „Românismul Nostru“, prezentat Congresului General Studențesc dela Târgu Mureș în Aprilie 1936.

Mă întreb dacă știți și d-voastră cu toții, cinstiți cititori, că timp de 17 ani încoace, Turburările studențești“ au scuturat lenevia de conștiință a câtorva milioane de români și au sculat din adormire simțul rasei noastre slăbit, denaturat și viciat de lecțiile internaționale, masonice și jidănești.

Printre aceste „Turburări studențești“ cari au cucerit admirația, respectul și dragostea tuturor celor cari au fost de față, Congresul Studențesc dela Craiova și cel dela Târgu Mureș au o poziție de frunte.

Acum, când se pare că trebuie,

să fie stins focul naționalist și eroic în viața universitară

mă gâdesc cu înduioşare la ceasurile cari rămân istorice, când în toiul atacului coaliţiei sufletul studenţimei s'a înălţat la Craiova în 1935 şi la Târgu-Mureş în 1936 într'o atât de răsculătoare înflăcărare.

Vă deplâng pe voi, aragi camarazi mai tineri, cari nu veţi trăi în drumul vostru studenţesc o aşa de însorită exaltare.

Alexandru Cantacuzino

Martie 1937.

Romànul de mâine

Domnilor Studenți,

Sunt chemat să vă fac un raport despre românul noul, despre românul de mâine.

In zămislirea unei făpturi omenești superioare, eu cred că întâietatea, preeminența, aparține sufletului și numai apoi vin influențele biologice.

Omul nou trebuește întâi creat în vis, trebuește visat.

Acest vis este uneori o revelație dumnezeiască.

Eu cred că la începutul creației unei făpturi de om, este viziunea profetică, este visul unui om excepțional, a unui om mare, este imaginea ce și-o închipuie omul mare despre făptura omenească, **trăind pe linia vremurilor.**

Natura sufletului imitează creația imaginară. Lumea sufletului are nevoie de ficțiune.

Mii și mii de tineri s'au sinucis fiindcă Goethe a socotit nimerit să pună sfârșit zilelor lui Werther.

Gândiți-vă ce datorim viziunilor lui Christos, și ce datorim închipuirilor lui Cezar.

Dimensiunile vieții trăite de Napoleon s-au răsfrânt și au dominat covârșitor asupra spiritului european, dealungul secolului al XIX-lea.

Incă acum atracția gloriei și a strălucirei asupra firii franțuzești, este moștenirea gustului de panaș al grenadierilor din marile lupte napoleoniene.

La fel va fi să stăruie, în viitor, în simțirea românească a românului de mâine, mândria cucerită și oțelită în luptele generației noastre pentru învierea națională.

Ați cugetat d-voastră ce miracol uimitor a fost creația lumii romane?

Cum un pumn de oameni, cum câteva familii unite într'un oraș, au isbutit să ctitorească un imperiu atât de mare, atât de întins, atât de bine organizat și au creat și au impus umanității albe o cultură, legi pentru existența statului și viața societății, monumente, și o limbă, cari toate desfid veacurile?

Minunea este, domnilor, virulența spiritului roman.

Deci, e bine, dar nu este necesar să fim cât mai numeroși spre a instăpâni în nația românească o spiritualitate nouă.

Necesar este ca spiritualitatea aceasta să aibă o sănătate, o vigoare, o virulență, superioară.

Prin urmare eu văd trei condiții pentru crearea românului de mâine:

1. — Un om excepțional care să viseze profetic și să conceapă lucid românul de mâine, românul cerut de destinul Nației românești și să sădească în suflete visul său, printr'un prozelitism de fapte, de pilde, de cuvântări.

2. — O înmugurire, o eflorescență spirituală virulentă, în substanța românească.

3. — Momente sociale de sbucium, de clocot, de cutremur.

Am convingerea că toate aceste condiții se află în prezentul mediu românesc.

Eu cred, domnilor, că trăim în zilele de răspântie ale genului omenesc.

Prima cerință a timpului nostru este pretutindeni crearea unei făpturi noui de om.

Acum se vântură de o parte rasele de stăpâni, de alta rasele de robi.

Trăim vremuri de o minunată însemnătate când se topesc și se modelează noui suflete de națiuni și se pregătesc rase și temperamente viitoare.

Trăim o epocă chinuită când se selecționează vietățile omenești menite să supraviețuiască în istorie.

Se disting deja în Europa câteva rase cu suflete împărătești, dominatoare.

Acestea sunt în Italia și Germania.

Acum ne este dat să ne îndrumăm viitorul,

fie spre o viață de stăpâni, fie spre un trai de robi.

Vrem să fim între ființele stăpânitoare? Atunci trebue să începem asupra caracterului nostru, asupra sufletului și asupra obiceiurilor noastre, o supraveghere și o educație aspre și tot odată o neiertătoare chirurgie.

Ne așteaptă o operă dublă, una de vindecare și de curățenie, alta de creație.

Domnilor, trebuie să meditați bine și să înțelegeți că orice binefaceri de program social, economic sau cultural am voi să înfăptuim, nici stârpirea privilegiilor și încălcărilor politicianiste, nici instăpânirea dreptății nemiloase și a cinstei, nici o gospodărie cu drag de țară și de nație, nici unul din foloasele acestea nu pot fi statornic întemeiate fără schimbarea însăși a firii românești.

Ca să ctitorim o Românie legionară, trebuie să creăm mai întâiu românul legionar.

Iși pun câțiva întrebarea dacă această operă creatoare a unei noui sensibilități românești, este o operă de regăsire a eului etnic românesc sau de depășire a lui.

Problema aceasta nu este de fel ușoară.

Se întreține inutil asupra ei o ceartă stearpă și scolastică, o ceartă de cuvinte.

Eu cred, domnilor, că românul de mâine trebue nu numai să-și regăsească firea sa românească de acum 300 de ani și să se mul-

ţumească cu atât, ci trebuie să vrea totodată şi să regăsească şi să se întreacă.

Şi în depăşire însă este o limită, este limita naturii şi este limita pielei.

Intr'o fabulă cunoscută broasca a vrut să se depăşească şi s'a umflat până ce a crăpat.

O plantă oricât am pune-o într'o seră, într'un climat şi într'un teren care îi prieşte şi oricât am forţa-o, am stimulat-o, ea nu va întrece niciodată marginile posibilităţilor ei, a menirei sale de plantă.

Niciodată spiritul roman oricât ar fi fost de antrenat nu şi-ar fi apropiat aptitudinile spiritului grec; nici spiritul german, însuşirile spiritului francez.

Un morcov sau o urzică nu vor deveni niciodată o garoafă.

O plantă însă, de exemplu o salcie, se poate desvolta despletit sau în spalier.

Sunt pomi de aceiaşi specie cari au crescut unii drepţi şi falnici, alţii strâmbi, alţii au rămas pipernicţi.

Cred, că o creştere la voia întâmplărei, necontrolată, desfrânată, nu împlineşte destinul omului românesc.

Nu este destul să prezervăm atributele specifice ale firei noastre, trebuie încă să le facem să rodească, să le fertilizăm.

Românul de mâine lăsat să fie un om al întâmplării, nu va fi omul menirilor româneşti.

Nu cred bună această temă prea fatalistă de gândire, care hotărăşte că numai cele întâmplate, cele hărăzite nouă sunt înfăptuiri vii, potrivit voinței, potrivit rânduelii Celui de sus și ursitei noastre.

Dar chiar în ipoteza aceasta de gândire, putem afirma că însăși voința noastră de depășire, este o menire și o întâmplare care ne sunt sortite.

Dimpotrivă, cred că sub lumina, sub razele și căldura unui soare românesc, dinadins mai intens, înmugurirea vieţii de mâine se va face în sensul firesc.

Prin exerciții spirituale severe şi flagelând toropeala sufletului românesc, facem o operă de grădinărie, de plivire, de curăţire a înrâuririlor cari opresc o creștere optimă a făpturei de om românesc.

Această operă educativă nu este o operă de mutilare și schilodire a substanţei noastre românești, sau de stânjenire a creșterii sale firești.

Dimpotrivă, este o operă de pricepere și de facilitare a destinului nostru.

Omul românesc de mâine trebue să fie cu totul diferit de românul de astăzi.

Românul de mâine trebuie să aibă gustul și deprinderea existenței severe, dure, eroice, să aibă simțul eului colectiv şi al binelui național și să mai aibă cele două însușiri atât

de sgomotos blestemate, să fie violent și să fie extremist.

Românul de mâine va avea conștiința că s'a născut spre a muri pentru Nația lui.

Istoria care a fost sorocită neamului nostru este încărcată de atâtea vremuri viforoase, iar sufletul românesc este brăzdat de atâtea răni și sbârcit de atâtea încercări, încât s'a obișnuit să primească în adâncul lui orice nouă amărăciune cu o atavică resemnare.

Din vremuri de demult, sub puhoiul străin, sub impilările unei stăpâniri venetice, românul a încovoiat spinarea și și-a înghițit durerea.

Sunt germeni de moliciune cari s'au încuibat în nervii acestui Neam, sunt fermenți cari descompun voința lui și infiltrează slăbiciunea în sângele românesc.

O blestemată boală de sânge, un vierme atavic paralizează nervii motori ai firei românești și oprește pornirile la luptă fățișă pentru o viață mai bună și svâcniturile de mândrie și de răscoală sufletească ale acestei Nații.

Suferințele par a fi copleșit vitalitatea Neamului nostru.

In piepturile românești tăciunele revoltei mocnește sub straturi groase de cenușă și sgură.

Rareori se mai aprinde câte o flacără, și aceea, luați seama, este o flacără de ură.

Trebuiesc deci fără frică și fără șovăire extirpate vechile moravuri gangrenoase și obiceiurile păcătoase care paralizează centrele nervoase ale personalității românești.

Românul de azi are o fobie, o repulsiune bolnăvicioasă față de orice opunere sau ciocnire mai violentă cu adversitățile vieții.

Această teamă de izbire, această alunecare spre facilitate împing traiul românesc de acum pe căile de minimă rezistență, pe căile piezișe și întortochiate cari ocolesc obstacole, căile lingușelii, ale mișeliilor din umbră, ale tranzacției, ale compromisurilor sufletești, ale târguelilor de conștiință și ne târăște spre atitudinile de „sărut mâna" și de lichelism.

Trebuie să sfârșim odată cu tradiția asiatică care cere răbdare de vite și spinări încovoiate sub biciul stăpânirii.

Vrem să înlăturăm din amintirea sufletului românesc, imaginile cari îl micșorează, imaginile debilitante și deprimante de încălcare, de strivire, de impilări ale norodului românesc, imaginile ispravnicilor neomeneoși, imaginile gloatelor pustiitoare turcești și căzăcești.

Să sfârșim odată cu resemnarea învinsului.

De vrem să fim învingători, să ne învingem întâi firea noastră de astăzi atât de greu apăsată de seculare amintiri de robie și de servilism.

Prima noastră isbândă va fi să deșteptăm din amorțeală Nația românească.

Să găsim leacul năravurilor iobăgiei.

Trebue ca românul să se simtă odată, fie numai câteva zile, fie numai câteva ceasuri, stăpân asupra lui și peste cele cari îl înconjoară.

Să nu credeți că rostesc cuvinte al căror înțeles nu este săpat în adâncul simțirei mele.

Prinderea conștiinței de cetățean, prinderea încrederii și a credinții în demnitatea de om, este marele câștig al unei revoluții.

Cred că numai astfel poate pierii acel complex de inferioritate, acel complex de robie care copleșește firea românească.

Microbii de servilism și de neputință cari mănâncă vlaga sângelui românesc, nu pot fi arși decât de înaltă temperatură, de clocotul fierbinte al unei revoluții.

Până acum pasivitatea noastră și sborul timpului ne-au servit, s'ar putea zice că au lucrat pentru noi.

Increzători în destinul Neamului nostru am așteptat resemnați și fără pregătire dreptatea istoriei care s'a împlinit.

Românul s'a obișnuit să se lase în voia soartei. Aceasta este o expresie specific românească, care nu poate fi tradusă într'o limbă străină.

Acum după ciocnirea crâncenă care a sfărâmat forțele marilor state cari ne împresurau, acum, după sângerosul război al întregirii Neamului, după năruirea întregului sistem de stăpânire al lumii de eri, Națiunea română a scăpat de orice protectorat, de orice tutorat, de orice vasalitate impuse din afară.

Suntem la o răscruce.

Pentru întâia oară în istoria româneasca, întreaga răspundere și îndreptarea destinului nostru apasă numai și numai asupra noastră.

Până eri aveam pretextul protectoratului asupritor al Rusiei, al Austro-Ungariei sau scuza suveranității turcești.

Până eri invidiile reciproce ale marilor puteri, precum și ambiția, interesele și calculele lor se îngrijau întrucâtva de situația noastră.

Ne-am înălțat, și românul de mâine trebuie să știe a voi să fie singur în capul întreprinderii românești.

Pentru aceasta, prima cerință este o desprindere de trecutul apropiat.

Lucien Romier a scris despre noi: „Ce poate da o referință la trecut într'o țară care

a fost timp de secole o răspântie de invazii, o mozaică de influențe dușmane, o țară a căror membre separate au fost supuse radiațiunilor unor culturi diferite dacă nu opuse".

Avem deci o slabă tradiție de morală, de caracter, de ținută și de valori de viață românească, și chiar această slabă tradiție trebuie să o căutăm dincolo de ultimii 300 de ani ai istoriei noastre.

Nici una din figurile mari ale celor cari au muncit pentru a face România modernă, nu ne poate sluji drept model de om pentru viața de mâine.

Nu ne pot inspira exemple pentru un trai legionar nici viața lui Kogălniceanu, nici viața lui Maiorescu, nici viața lu Ion Brătianu, deși le respectăm.

Acești oameni însă au simțit românește.

Din contră, stăpânitorii noștri de acum formează o clasă becisnică, nevolnică, înstrăinată, una din cele mai răufăcătoare din câte s'au perindat pe pământul țării noastre.

Marele lor păcat este artificialitatea, lipsa de receptivitate față de efluviile cerului și țărânei românești.

Cu o sensibilitate gălăgioasă, ei au vibrat îndeobște față de undele ce le radiază principiile burgheze și capitaliste din occident.

Ei nu „au aplecat urechea la murmurul tainic al pământului părinte".

Infirmitatea lor este deformațiunea cauzată de norme de judecată străine.

Consecința este pervertirea autenticității reflexelor românești.

Românul de mâine va avea o desăvârșită autonomie spirituală și autenticitate românească în creer, în suflet și în simțire.

El se va simți pângărit ca de o trădare, dacă împins de un nărav de sclav, se va lăsa oprit în ajutorarea și în mângâerea nevoilor și necazurilor românești, de ce vor spune mințile și autoritățile din străinătate.

Nu cred să se găsească francez care să-și fi zis vre-odată: stai, nu milita pentru instaurarea unei autorități dictatoriale sau aplicarea lui Numerus Clausus în Franța, fiindcă acestea ar putea fi desaprobate de România democratică.

Avem deci să ne desprindem de moravurile și de influențele turcești, rusești, grecești, ungurești, franțuzești, de obiceiurile de gândire și de simțire ale străinilor.

Să ne cioplim un eu al nostru românesc după visul legionar și după modelurile ce le găsim dincolo de istoria ultimilor trei sute de ani ai Neamului românesc.

Găsim pildele necesar în viața lui Ștefan cel Mare, în viața lui Matei Basarab, în viața lui Mihai Viteazul, în viețile lui Horia, Cloșca

și Crișan, în viața lui Tudor Vladimirescu, în viața lui Avram Iancu.

Iar acest eu românesc, călit și modelat, atât prin încercările ce le înfruntăm, cât și prin biruința ce o vom cuceri, să slujească drept exemplar cârmuitor de existență pentru generațiile viitoare.

Prima condiție pentru crearea românului de mâine este deci să pierdem moravurile și obsesia traiului bătrânesc de astăzi și să vrem să învățăm existența de mâine.

Trebuie să ne liberăm de spectrul, de vedenia trecutului apropiat, să ne desrădăcinăm și apoi să ne replantăm viața și voința noastră de a trăi, în cerințele și impulsurile vremii noastre.

In opera de reeducare sufletească ce ne este dată să împlinim, **trebuie deci să creăm o nouă tradiție de simțire românească pentru cinci sute de ani.**

Românul s'a obișnuit să-și restrângă nevoile și din nefericire și-a desvoltat energia mai mult în aptitudini de rezistență pasivă, decât în însușiri de activitate.

El are cusururile unui temperament format printr'o lungă adaptare a unor sforțări reduse, — la o hrană insuficientă.

Să nu credeți însă că firea românului este molatecă și fleșcăită, prin predestinație.

Plăeșii voinici și încruntați ai lui Ștefan cel Mare, cred că ar privi cu dispreț pe urma-

șii lor de astăzi, abrutizați de alcool, de înșelăciuni, de boli trupești și sufletești.

Cu substanța românească se întâmplă o poveste asemănătoare aceleia a bobului de grâu din mormântul lui Tut-Ank-Amon.

Acest bob de grâu scos la lumină după câteva mii de ani a început să dea spic.

Românul mai păstrează în adâncimile lui, valențele românești acoperite de multe apucături și cusururi străine.

Aceste valențe așteaptă numai un climat românesc spre a germina.

Românul de mâine va avea să se lepede de următoarele năravuri: îngăduința, șmecheria, incorectitudinea, repulsiunea pentru sforțare, pasivitatea în reacțiuni, resemnarea, dorința de câștiguri lesnicioase și repezi, dorul după o viață tihnită, în genere calitățile burgheze.

Toate aceste feluri de purtare micșorează sau chiar anihilează vigoarea revoluției naționale.

Păziți-vă, camarazi, de aceste defecte, dar mai cu seamă vreau să strig, păziți-vă de lepra trădării.

Cu stigmatul rușinei în suflet, trebuie să admitem că cei mai vrednici eroi ai neamului nostru au murit trădați.

O spun deoarece astfel de bube se vindecă la soare și în curată lumină.

Trădarea mânjește cele mai frumoase pagini din istoria nației românești.

Trădat a murit Mihai Viteazul, trădați au murit Horia, Cloșca și Crișan, trădat a murit Tudor Vladimirescu.

Gândiți-vă ce chin, ce sugrumătoare amărăciune au pătimit oamenii aceștia, cari dând totul pentru Nația lor, s'au văzut opriți în înfăptuirea marelui lor vis românesc, vânduți și îmbrânciți la moarte de Români.

Cu o tragică regularitate, de câte ori nația românească a început să respire, a fost doborît prin trădare Românul care a îndrăsnit să vrea și să trezească o suflare românească pe ogorul românesc.

Mă întreb dacă această vină a trădărei nu este greul păcat pe care îl ispășește de atâtea veacuri Neamul românesc.

Gândiți-vă, care ar fi fost desfășurarea istoriei românești, dacă Tudor Vladimirescu nu ar fi fost omorît, vândut de Români.

Oare credeți că, de ar fi trăit, Tudor Vladimirescu nu ar fi înstăpânit învățămintele sale de mândrie și de cinste în această țară, și credeți că am mai fi cum suntem astăzi, un biet neam îndobitocit și iobăgit.

Acum, în vremurile noastre, trădarea a devenit o industrie rentabilă.

Se crează pepiniere de trădători.

Se cultivă cu premeditare și cu știință bac-

cilul trădărei, cum se cultivă ciupercile cu gunoi.

Mediul românesc de astăzi, spre rușinea noastră, încurajează și permite creșterea și propășirea trădătorilor.

Generația noastră are datoria să cauterizeze această bubă, iar cel ce poartă lepra trădărei, va fi să fie ars pe rug.

Românul de mâine va fi desigur făurit dintr'un material mai dur, mai stâncos, mai dens decât cel care compune generația părinților noștri.

El va fi mai puțin sinuos, se va îndoi prea puțin, nu va fi plastic, maleabil ca un miez de pâine sub constrângeri dușmane.

Lesnicia în succes, tentația îmbogățirii repezi, atracția facilităților de trai, ușurința câștigului fără străduință, frivolitatea, deșertăciunea ambianței sociale, au moleșit, au scăzut vitalitatea combativă a generației precedente.

Dimpotrivă, greutățile economice, transformările sociale, cutremurul revoluționar care sguduie temeiurile civilizației noastre, vor da o temperatură mai înaltă, mai febrilă, mai multă fierbere, mai mult foc, un puls mai activ, o mai vânjoasă putere de lovire, românului de mâine.

El va fi desigur mai puțin înclinat către

echilibru și măsură în pofte și în convingeri.

El nu se va mai simți discipol al raționamentului cumpănit geometric-elen.

Românul de mâine va fi într'o oarecare măsură antiraționalist.

Intâietatea credinței, acceptațiunea docilă a unor adevăruri primare, imanente sau dovedite prin revelațiune și instinct, o stare sufletească quasi-eclesiastică pătrunsă de certitudini teologice și naționaliste, aceste sentimente vor frâna mult acțiunea creerului, criticismul și raționalismul Românului de mâine.

O învinuire grea va apăsa asupra intelectualismului ; aceea că cercetările rațiunei, cât și predilecția pentru jocuri cerebrale, deseori fără rod, predispun la o viață tihnită, vătuită, capitonată, în afara intemperiilor și pasiunilor pământești.

Intelectualismul sterilizează curajul.

Numai suflarea misticei permite o viață eroică.

Oricum, este o observaţie deprimantă, aceia care constată simultaneitatea desvoltării intelectualismului și lașității la oameni.

Din contră, chemarea către irațional s'a desvoltat odată cu verificarea facultăților și destoiniciilor fizice, cu plăcerea riscului, a aventurilor, a plenitudinii de viață și a dăr-

niciei de sine.

O aplecare către simplicitate, către biruințele fizice sportive, către realitățile sângelui, o chemare către operile de putere și de tărie ale naturii omenești, către svâcniturile infraconștiente din adâncul uman, acestea vor fi atribute constitutive ale personalității românului de mâine.

Românul de mâine va mai trebui să piardă simțul respectabilității legat de bogăția individuală.

Respectabil va fi nu cel bogat, dar cel folositor neamului său.

George Sorel scria încă înainte de război: „Frica de sărăcie care stăpânește clasele cultivate, este cea mai rea dintre bolile morale de cari suferă civilizația contimporană".

Discreditul bogăției se va realiza odată cu stabilirea drepturilor și datoriilor sociale ale averii și cu suprimarea capitalului de speculă.

Românul de mâine va afla plăcere în muncă și în sforțare.

Munca nu va mai fi o silnicie degradantă, ci o silință care înnobilează.

Românul de mâine va avea simțul colectivității, un simț viguros al eului colectiv.

Activitatea și energia sa nu se vor mai putea desfășura pe o linie de sforțări tinzând la realizarea unui țel particular, la înfăptu-

irea unei preconcepute ambițiuni de viață.

Activitatea sa va fi întrucâtva mecanizată, înjghebată, în colectivitatea națională ca într'o uzină.

Creșterea simțului eului colectiv și exaltarea națiunei ca o entitate superioară, vor înlesni o viețuire națională unitară, eucumenică, preferabilă existenței individuale strâmte, cu țeluri de fericire în odihnă.

Pentru românul de mâine, fericirea individuală va apare ca o ideie învechită, iar goana după câștiguri spre a fi cât mai de vreme scutit de a munci, va apare ca un atentat la binele și la unitatea colectivă.

Destinele individuale se vor împleti strâns cu soarta colectivității.

Drept consecință își va da duhul și noțiunea profitului individual care constitue stimulentul de seamă al civilizațiunei noastre.

Să rezumăm. Sentimentele cari vor trebui cultivate în românul de mâine sunt: intransigența, tenacitatea, mândria, violența, vitejia, ambițiunea, cinstea excesivă, dragul muncii, rigiditatea, vointa puterii, vointa de afirmațiune, increderea în sine, simțul demnității de om, intoleranța, creștinismul și antijudaismul.

Trebuiesc stimulate, tonificate simțurile volitive, gustul de intreprindere, gesturile de risc, de luptă și de sacrificiu în eul românesc.

Trebuie răsculat dinamismul acestui neam și dezamorțită firea sa blândă și iertătoare, trebuie promovat prin cuvinte, prin pilde, modelul eroic neînfricat, firea impulsivă, combativă, a cărei vitalitate să crească în proporție cu adversitatea întâmpinată și a cărei străduință încăpățânată să sporească pe măsura obstacolului.

Apoi trebue să ne desînvățăm să trăim în momentan; trebuie să prindem gustul silințelor lungi, al sforțărilor fără remunerație imediată, al realizărilor îndepărtate.

Acestea sunt însușiri de adaptare la stările de astăzi, însușiri vitale pentru salvarea existenței românești.

Românul de mâine va fi aliberal.

Românul de mâine va fi intolerant față de el. însuși, față de orice slăbiciune, față de oricine, prieten, rudă sau chiar Domnitor.

E bine să amintim aci că creștinismul a fost singura religie intolerantă din timpurile vechi.

Românul de mâine va fi un bun creștin, mai credincios, mai practicant decât românul de azi.

Românul de mâine va fi antisemit și dușman nesovăelnic al păcatelor spiritului judaic.

Bine înțeles aceste transformări sufletești

urmează să se desăvârşească odată cu renaşterea fizică a neamului românesc şi cu reclădirea întregei societăţi româneşti pe temeiuri legionare.

Intr'adevăr anemia sufletească a românului de astăzi este condiţionată şi de insuficienţa hranei, de lipsa fosforului şi a tonicului, obţinute prin o bună întreţinere fizică.

Depresiunea sufletească este determinată şi de o aeraţie şi de o higienă neîndestulătoare, de un trai înăbuşit sub povara mizeriilor.

Ibsen a scris cu dreptate: „Nu este morală fără oxigen".

Românul de mâine, va avea două calităţi: va fi recunoscător şi va fi răsbunător.

Amintiţi-vă domnilor, el va fi nemilos.

Românul de mâine va fi răzbunător al celor nouă morminte astăzi aşa hulite şi recunoscător martirajului ce l'au îndurat atâtea mii de luptători, tineri creştini naţionalişti, pentru vina de a fi visat învierea Naţiei româneşti.

Omul îşi făureşte sufletul după clima vremurilor în care trăeşte.

In vremuri cu multe intemperii, cu tunete şi trăsnete, sufletul va fi format din material mai rezistent decât pentru timpuri cu lumină de lună şi adieri parfumate.

Vremurile furtunoase cer oameni mai puțin scolastici și mai puțin circumspecți.

Mulți mă vor acuza că fac apologia înapoierii la animalitate și la barbarie, că vreau să trezesc patimi primitive, instinctive, bestiale, de mult sugrumate de civilizație.

Mă vor învinui că predic distrugerea întregului echilibru sufletesc și rațional creat de cultura burgheză.

Este adevărat că repudiez cea mai mare parte a aportului de cultură care a fost băgat pe gâtul Nației românești de mai multe sute de ani.

Repudiez mai cu seamă genul de morală sintetizat în următoarea frază a lui Platon care reprezintă preceptul unor societăți prea înstărite, de exemplu, al societății franceze și engleze, burgheze de astăzi: „In primul rang al virtuților este moderația și cumpătarea, curajul nu vine decât după“.

Acest gen de morală îl resping în deosebi pentru generația noastră și pentru timpul ce suntem chemați a trăi.

Ceeace pentru noi trebue să fie mai important decât succesul politic imediat, este succesul nostru asupra cusururilor neamului românesc.

Ceeace trebuie să ne mistuie sufletul în fiecare clipă, este dacă învierea românească se va săvârși.

Această înviere românească s'ar putea întâmpla să se împlinească mai în depărtare, după înfrângerea străduințelor a multora dintre noi.

Dar chiar dacă pe terenul politic becisnicia și lașitatea românului de azi ar stărui sau ar înăbuși momentan înmugurirea vieții de mâine, încă să nu credeți, camarazi, [illegible]
[illegible]
că sadul de jertfă și de mucenicie al generației noastre nu va da rod peste câțiva ani.

Cel mai umil exemplu de bună ținută legionară are o influență foarte mare pentru viitor.

Să nu credeți că nu vor răzbi până la generațiile viitoare și nu vor fi împărtășite de ele, exemplele noastre de viață desinteresată și vitejească, aspirațiunile noastre de înnoire și hotărîrea noastră de a mântui păcătoșenia noastră de astăzi.

Dacă nu vom birui deocamdată fizicește, putem învinge în spirit.

Să nu credeți că pulsațiile generoase ale inimei tineretului acestuia nu vor fi cândva auzite cu evlavie de urmașii noștri.

Fiți siguri că ei se vor apleca cu smerenie asupra mormintelor luptătorilor noștri naționaliști și vor lua de acolo lecțiile cari îi vor duce la isbândă.

Eu nu prea cunosc, în istorie, jertfă fără rod.

Porunca generației noastre este să trăim o tensiune extremă, o tensiune excepțională de viață, o hipersforțare de voință și de energie, spre a creea o nouă tradiție de existență românească și a înălța acest Neam la rangul de mare putere în Europa.

Cu violență și cu extremism să ne înfăptuim menirea de a ridica Națiunea românească în rândul raselor stăpânitoare.

Altminteri, în mijlocul unei lumi reînnoite, zilele noastre se vor perinda ca acelea ale unei generațiuni de paznici de ruine.

Și crezul nostru nu va învinge și Nația românească va ispăși nemernicia noastră

Iar urmașilor noștri le vom lăsa o moștenire pe care o vor blestema, deoarece vor îndura umilințele amare sortite unei nații inferioare.

Aprilie 1935.

Românismul nostru

DOMNILOR STUDENȚI,

Neamurile, cred eu, nu sunt rezultatul unor jocuri întâmplătoare ale hazardului, nici creația inteligenței sau unor patimi oarbe ale oamenilor.

O nație nu este înfăptuirea unei oportunități vremelnice, a unor închipuiri sau a unui capriciu al naturii.

Inainte ca Iulius Cezar să fi plecat la drum spre a-și însuși faimă și bogăție dincolo de Alpi, cu gândul să instăpânească pacea în Galia, la granițele de Nord Vest ale imperiului roman, să mărească gloria și dominația Romei și pe urmă să primească învesmântat în togă de purpură și cu fruntea încununată de lauri, onorurile triumfului dealungul căiei Via Sacra, prin Forum, până la templul lui Jupiter Capitolinus; înainte de a se ivi aceste evenimente istorice, în înțelepciunea celui de Sus, erau deja hărăzite nașterea și destinul Franței.

Inainte ca legiunile romane conduse de împăratul Traian să fi trecut Dunărea, înainte ca regele Decebal să-și fi dat moartea în amarul de a fi pierdut libertatea neamului neînvins al Dacilor, Dumnezeu torsese

deja firul Vieții sortită Nației românești, care, dela leagănul ei imperial roman, trece prin nesfârșite încălcări ale năvălitorilor și asupritorilor din atâtea noroade străine și duce, prin învierea legionară, la rodnicia semeață a românismului de mâine.

După cum conceptul de arbore și menirea specifică a stejarului au preexistat seminții de ghindă, tot așa, credem noi, că în rânduiala Dumnezeirii, există o imagine a ursitei noastre de Neam românesc.

Vom crește și ne vom desvolta în limitele și potrivit acestei imagini dinadins zămislită de Dumnezeu pentru noi, vom purta flori și vom da fructe românești și rău va fi de ne vom încumeta să fim altceva, decât înfăptuirile vii ale unui gând Dumnezeesc.

Bineînțeles că această creștere poate fi strâmbată, deviată, această înmugurire poate fi vițiată pe pământ, roadele pot fi chircite și otrăvite prin fapta noastră.

Dar aceasta nu înseamnă, că nu există în viziunea celui de Sus modelul divin al Neamului român crescând, înverzind și purtând minunate roade românești.

Dacă acesta e adevărul, cum îndrăznesc atunci internaționaliștii și comuniștii să scrie și să vorbească de un neam european, despre o patrie universală, despre o limbă „esperanto", etc., și să opună concepția

minții lor, învățămintelor istoriei și hotărîrilor cerești?

Da, fraternitate, bună înțelegere, bună învoire, omenie și generozitate umană cât mai mult, însă nu stârpirea raselor, nici nimicirea credințelor și moravurilor naționale, nici dărâmarea legilor de creștere și de creație proprii fiecărei națiuni.

Dacă lui Dumnezeu nu-i plac naționalitățile, dacă Dumnezeu nu are dragoste și milă pentru ele și nu le-a luat sub binecuvântata sa oblăduire, dacă nu ar fi conceput lumea sub aspectul unor specii naționale, fiecare cu destinul său separat;

dacă Dumnezeu nu ar fi hotărît pe pământ fiecărei națiuni sălașul ei potrivit, cum de nu s'a topit Nația românească sub invaziile atâtor năvălitori: Goți, Gepizi, Huni, Avari, Unguri, Ruși, Poloni, Turci, Greci, Tătari și Evrei?

Vedeți dumneavoastră, pământul acesta pe care trăim a fost năvălit, de multe ori, de felurite noroade.

Dar numai odată, la cucerirea romană, Dumnezeu a sorocit timpul obârșiei noastre prin întruchiparea elementelor romano-thracice, iar din momentul acela, deși peste Românime s'au perindat încă 16 veacuri de cotropiri și stăpâniri străine, nici un neam nu s'a mai putut naște pe aceste plaiuri și ni-

mic, nici o influență, nici o vijelie, nu a mai putut desface ceeace a fost zămislit dintr'un ordin care nu greșește.

Acesta e adevărul, deși apologeții științei vă vor oferi sute de alte explicații nesatisfăcătoare.

Oricâte imitații și moravuri străine au fost impuse Neamului nostru, oricât amestec de viață, de credință, de sânge, de limbă, de interese cu străinii, ne-a fost sortit în trecutul nostru sbuciumat, românul nu s'a identificat cu elementele alogene și a rămas separat cu natura sa predestinată și cu ursita sa diferită.

Mai cu seamă la țară, eul romano-thracic s'a păstrat aproape neîntinat.

Influențele străine au rămas semne la suprafață, cusururi și năravuri cari se pot lecui, n'au atins însă adâncimea sufletului fraged și limpede al românismului.

Cultura, obiceiurile, ingredientele civilizației străine, au fost maimuțării la modă ce pot ușor fi lepădate.

Imaginați un metal, care nu intră în aliaj, în amalgam cu altele, care, în foc și în temperatura cea mai dogoritoare, nu se contopește cu alte corpuri și își păstrează particularitățile sale, propria sa valență și densitate.

Acest metal are în ordinea scopurilor

Dumnezeești, întrebuințarea sa și menirea sa rezervată.

Miracolul persistenței elementului românesc este învățământul cel mai peremptoriu de naționalism.

Nu e răspuns mai usturător dat comuniștilor și internaționaliștilor, decât dăinuirea elementului românesc, prin opreliștea și durerosul vârtej al istoriei.

Elementul românesc în lume a dăinuit fiindcă a rămas național, legat de datinele strămoșilor noștri și următor legilor tainice ale firii românești.

Dar dacă Pronia Cerească a lăsat Neamului nostru un destin de împlinit, o slujbă în care trebuie să servim spre desăvârșirea însăși a ființei noastre românești, aceasta nu înseamnă că purtarea noastră nu mai contează, deoarece este hotărâtă de fatalitate și că ne este răpită libertatea de a săvârși fapte potrivnice destinului nostru și de a nu-l înțelege.

Doar libertate de a face rău dă adevărata sa valoare străduinței noastre sbuciumate de a înțelege menirea neamului nostru.

*) Dumnezeu a dăruit neamurilor numai posibilitatea de a viețui, nu și dreptul.

Dreptul de a trăi trebuește meritat prin vrednicia noastră.

---

*) Observație a Domnului Profesor Nae Ionescu.

Să privim și să pricepem deci legile creșterii Națiunii românești.

* * *

Dacă concepem astfel menirea Neamului nostru, care urmează a se confunda cu imaginea divină despre rosturile românești, este lesne de răspuns la întrebarea: Cum se va îndruma tineretul român?

Tineretul român va descoperi în zarea sa trei țeluri pe cari le va sluji: 1. destinul românesc, 2. măreția Nației, 3. înnobilarea Neamului.

Intre aceste țeluri, trebuește păstrată erarhia pe care o indicăm, deoarece înainte de împodobirea și mulțumirea Nației noastre prezentă în viață, primează împlinirea sensului etern al Neamului românesc, primează să nu ne abatem câtuși de puțin dela rânduiala Dumnezeiască dată nouă pentru desăvârșirea celor veșnice.

Ne vom gândi întâi la destinul românesc: ce avem de înfăptuit în această lume, noi Românii? pentru ce scop a dat viață Dumnezeu unui Neam românesc?, cum putem noi să servim destinul nostru?

Ne vom întreba apoi: cum putem ajunge la întâietate printre atâtea alte noroade?; cum putem adăuga putere, ordine, sănătate,

tății noastre naționale și statului român?

In fine vom cugeta la înnobilarea Neamului frumusețe, strălucire, bogăție, etc., colectivinostru: prin ce calități, prin ce merite și distincții excepționale, s'ar putea purifica generația noastră și obține mândria unui plus de demnitate?

Să fie deci bine lămurit, nu ne vom gândi numai la interesele noastre actuale de generație nouă și revoluționară și nu ne vom preocupa numai de foloasele și gloria colectivității noastre naționale actuale, trebuie să ne gândim la legile desfășurării existenței românești, la destinul veșniciei noastre.

Astfel fiind țelurile, voi arăta schematic ce ni se cere spre a lucra la înfăptuirea lor.

Ni se cere să purtăm în suflet un mănunchi de trei făclii împreunate, strâns îngemănate, necontenit aprinse, cari să mistue orice altă poftă lăturalnică.

Anume: 1. spiritul creștin, 2. spiritul naționalist, 3, spiritul eroic revoluționar.

Acestea, compuse, laolaltă, fac un tot spiritual indisolubil, anume spiritul legionar pe care-l disecăm aci numai momentan, spre a ușura lămuririle noastre.

Subliniez de pe acuma că simțirea și gândirea noastră legionare se deosebesc fundamental de trăirea național socialistă și de cea fascistă, prin spiritul nostru creștin și prin

spiritul nostru naționalist; ne apropiem numai prin spiritul eroic revoluționar *).

* * *

Despre spiritul nostru creștin.

Vor zice unii: Nu sunteți d-voastră primii creștini, nici mai grozavi ca alții. S'au perindat de aproape 2000 de ani, atâtea generații de vrednici și credincioși creștini.

Nu este o calitate specifică a d-voastră, tineretul român; și cădeți în greșeala fariseilor, lăudându-vă astfel.

Răspundem: Creștinismul ne este specific nouă deoarece, însămânțat în teren legionar, dă roade specifice.

Aceleași învățături de două ori milenare, acelaș rit strămoșesc, inspiră în sufletul nostru legionar, o trăire nouă și în adevăr superioară.

Cultivăm deci această sămânță creștină sădită pe brazda sufletească legionară, iar prin educație și deprindere, înlesnim creșterea acestui minunat spic creștin, și veghiăm asupra roadelor spiritului creștin, produse din seva legionară.

Și căutăm să însemnăm legile de germinare, de creștere sănătoasă și de înflorire

---

Evident nu este cazul să invăderăm în acest raport, diferențele dintre național-socialismul german și fascism

optimă ale spiritualității creștine, în noua formație sufletească legionară a făpturii românești.

Aci vreau să vă dau un sfat:

Feriți-vă bine de o eroare și de o confuzie răspândite.

Sunt unii care sunt ispitiți să încerce comparații pripite între mișcarea revoluționară a tineretului român și ideologia hitleristă sau musoliniană.

Vă fac atenți că mistica noastră a răsărit din țărână românească, simultan și chiar anterior mișcării fasciste sau național-socialistă germană.

Multe deosebiri ne despart de aceste mișcări străine.

Primordiala caracteristică a spiritualității noastre, e faptul că ea se înrădăcinează adânc în învățămintele și în misticismul creștin; Pregătirea sufletească creștină poate singură să creeze, credem noi, acele legături, acea solidaritate spirituală, o trainică împărtășire între noi, acel reciproc ajutor moral și social, sentimentele de fraternitate națională, cari constituesc temelia necesară oricărei însănătoșiri intelectuale, morale, economice, administrative și politice românești.

Să fie însă deslușit, prin creștinism, noi înțelegem credința noastră ortodoxă revelată.

N'am putea, cum fac național-socialiștii germani să considerăm pe Dumnezeu ca un product al împrejurărilor locale, ceva fabricat de om, de geniul rasei, sau de sângele aric. Nu credem într'o Dumnezeire particularistă, croită de noi pe măsura speciei românești.

N'am putea, cum fac unii profesori universitari de ai noștri, ziși creștini, să concepem pe Dumnezeu ca un fenomen comun și natural de închipuire al omului sau ca o atractivă idealizare a energiei cosmice.

Dar ce ne mai deosebește încă de tineretul celorlalte țări și însăși de tineretul italian sau german, este morala noastră a ispășirii, este cumplita noastră certitudine că, pe acest pământ, ceeace nu este clădit cinstit și drept, clădit pe adevăr, pe probitate și pe onoare este neapărat sortit să se năruie.

Acest sentiment ne face să credem în fatalitatea biruinței binelui.

Noi nu putem sufletește avea încredere, de exemplu, în supremația forței, a rasei ori a științei, decât dacă sunt supuse unei legi transcedente morale.

Noi nu credem în singurile avantagii ale progresului material sau ale perfecționării fizice și nu vrem să ne închinăm unui stat divinizat și promovat drept infailibil, sub

condiția să nu păcătuiască contra intereselor sale imediate.

Sentimentul acesta ne conduce să judecăm că altitudinile morale sunt pentru o nație un avut mai prețios decât bogăția sa, decât echipamentul său technic, decât comoditatea sa materială, forța sa trecătoare și chiar prosperitatea sa fizică.

Noi credem în superioritatea legii morale.

Suntem convinși că, mai puternică ca ori care tiranie, este cenușa omenească strigând răzbunare pentru o moarte nedreaptă.

Noi credem în virtutea mântuitoare a mormintelor.

Noi credem pozitiv, că nu ajungi pe culmi decât prin răscumpărarea păcatelor și urmând o linie de viață eroică.

Noi credem că morala unui stat și a unei națiuni trebuie să se supună, să fie subordonată constrângerilor onoarei și să accepte marginile determinate de respectul ce se datorează demnității celorlalte națiuni.

Credem că e o singură forță care, cu timpul, e mai puternică ca toate, este forța tăcută a lacrimilor ce au curs pe nedrept. Este forța oamenilor cari știu să sufere cu noblețe și este forța cutremurătoare a blestemului lor.

Pe scurt: tinerii italieni exaltează mai cu seamă tinerețea lor, perpetua renaștere și

primenire a vieții, bucuria lor de a cuceri, după tradiția spiritului roman. Strigătul lor este „a noi“, adică: nouă ni se cuvine pământul.

Tinerii germani exaltează rasa lor, disciplina lor, puterea lor de dominațiune.

Noi, tineretul român exaltăm mai cu seamă credința noastră creștină și națională, virtuțile de dreptate, de omenie și de nobleță ale sufletului românesc, rănile noastre, restrângerile și renunțările noastre, ascetismul, strălucirea jertfelor făcute Nației noastre, măreția anonimă a obidei zilnice ce a îndurat-o veacuri dearândul acest Neam necăjit de soartă, mărturia isbăvitoare a atâtor vieți închinate către zorile ce vor veni, ruga mormintelor noastre, cari toate împreună ne dau în adevăr dreptul la o existență mai bună.

Fiindcă nu se poate, gândim noi, ca însoțiți de această escortă de sacrificii, să nu ne înălțăm pe culmile morale unde devii învingător, întrucât ai putut să te desfaci de micile lanțuri păcătoase ale materiei.

Elementul moral creștin, spiritualitatea interioară eroică și ascetică, sunt pietrele fundamentale ale operei legionare.

Hitlerismul vrea să creeze un tip reprezentativ al rasei sale și un soldat folositor măririi și supremației germanismului în lume.

Fascismul vrea să modeleze un om pionier,

rezistent și desăvârșit în aptitudini, pentru realizările imperiale ce și le propune statul.

Noi sculptăm un tip superior de umanitate după concepțiile creștine și o filosofie nouă a vieții, concepută ca un efort continuu, ca un impuls nerațional și persistent de a ne elibera de cerințele materiei, spre a servi pe Dumnezeu și Națiunea legionară.

Din acest Român nepăsător, nesățios de plăceri și de bucurii, vrem să facem un soldat, un om erou.

Alte neamuri au ajuns la măreție prin felurite aptitudini, prin înzestrări deosebite și voință dominatoare.

Noi până astăzi merităm respect, nu atât prin vitalitatea noastră creatoare, cât prin trecutul nostru de suferință, îndurat cu împăcare și eroism.

Merităm acest respect fiindcă spre deosebire de aproape toate celelalte noroade, neamul nostru niciodată în viața sa istorică, nu a săvârșit o nedreptate.

Fala noastră este că am fost necontenit drepți, am știut să suferim și să ne plătim existența în această lume.

* * *

Despre spiritul nostru naționalist.

Indrumarea noastră trebue să fie naționalistă.

Dar nu un naționalism asemănător celui

național-liberal sau național-țărănist.

Nu e firmă mai curentă și de care s'a abuzat, cu mai multă nerușinare, decât firma naționalistă.

Banca de Stat, în alte țări, se numește Banca Franței sau Banca Angliei, etc.

La noi avem o Bancă Națională, [illegible] Toate oficiile noastre sunt naționale, toate Casele noastre sunt naționale, până și „Dimineața“, „Viitorul“ și „Adevărul“ sunt organe misionare naționaliste.

Veți face deosebirea între naționalismul apărător de interese materiale și particulare de clasă și naționalismul înțelegător al menirilor românești, apărător și creator al rosturilor românești în lume.

Numeroșii noștri naționaliști: liberali, național-țărăniști și alții, concep națiunea ca un produs de fabricație omenească, cu un capital, un bun juridic și teritorial.

Pentru noi însă națiunea e ceva mai mult, e o vietate cu legile ei de creștere dăruite de Dumnezeu.

Naționalismul nostru nu este numai iubire de țară, iubire de pământ strămoșesc, el este o împărtășanie a existenții veșnice sortită Neamului nostru.

Naționalismul nostru nu se limitează în a fi un instinct de conservare, el este un robust instinct de viață clocotitoare, de erup-

ție și de creație.

Cugetați la marea diferență care desparte naționalismul materialist, patriotismul imperialist, economic, acaparator și speculator, bunăoară Britanic, de naționalismul totalitar spiritualist creștin.

Naționalismul nostru este naționalism creștin și este strâns îmbinat cu creștinismul nostru ortodox.

Deci feriți-vă, domnilor studenți, de falșul naționalism, fals în doctrină, fals prin oamenii care-l susțin.

Ca să fiți siguri de a nu vă fi înșelat, căutați, descoperiți unde sunt cele mai grele suspine, cele mai multe răni, lacrimile cele mai fierbinți, încleștări de pumni și scrâșnituri de dinți, și veți ști că ați dat de adevărata oaste națională, de oastea creștină românească.

Mai feriți-vă însă, și de naționalismul hitlerist și de naționalismul fascist cari vă ademenesc și vă înșeală din pricina lipsei de pricepere față de naționalismul legionar.

Național-socialismul german și fascismul dacă admit ca Dumnezeu să rânduiască întrucâtva viața individuală omenească, însă aceste doctrine au concepții ateiste referitor la națiune.

Naționaliștii germani și italieni își închipuie că o nație este condusă de anumite legi fizice și materialiste.

Aceste doctrine au despre legile cari guvernează soarta naţiunilor, o concepţie comunistă, materialistă şi păgână.

Singura deosebire este că naţional-socialismul şi fascismul aplică aceste concepţii vinovate, la formele de viaţă naţională, respinse de comunişti, cari ei le aplică numai la progresul omenirii în genere.

Acest gen de naţionalism, naţional socialist şi fascist, admite un fel de supranaţiune guvernată numai de legile propriei sale unicităţi şi neavând dreptul la slăbiciunea de a se scobori până a primi îngrădirile legilor morale şi creştine, bune pentru prostimea noroadelor.

Supranaţiunea, ca un cosmos aparte, se mişcă după propriile ei legi, mecanice, inaplicabile unei ceasornicării, unor resorturi vulgare.

Singura lege a supranaţiunii este extinderea sa, este realizarea nevoilor sale, prosperitatea sa, hrănirea şi propăşirea puterii sale, energia sa fizică.

Singura morală care o leagă ar fi amoralismul lui André Gide: plăcerea pe care o aflu într'o faptă îmi este un îndemn, şi o justificare să o fac.

Interesul şi pofta devin singurile măsuri ale activităţii naţionale, iar succesul singura dovadă de dreptate.

Acest naţionalism nu admite ca soarta unei naţiuni precum şi soarta unui om să fie în mâna lui Dumnezeu.

Legile morale creştine nu s'ar aplica la neamuri cum se aplică la indivizi.

Dimpotrivă, naţionalismul nostru acceptă numai supraomul şi supranaţiunea alese şi însemnate prin har Dumnezeesc şi numai în funcţii de ispăşire şi de mântuire.

Credem că superioritatea unei naţiuni este dobândită prin desăvârşita împlinire a datoriei sale de neam, astfel cum este înzestrat de Providenţă pentru slujba pământeană ce i s'a încredinţat.

Superioritatea este obţinută prin iubitoare înţelegere faţă de legile cereşti, iar nu prin orgoliul de a le înfrunta.

Naţionalismul nostru nu are ţeluri dictate de sângele nostru, nici ţeluri impuse de puterea de propulsiune nestăvilită a dinamismului nostru.

Şi naţionalismul nostru urmăreşte înalte ţeluri pământene pentru slava neamului românesc, însă numai acele ţeluri dictate Românimei de ursita pentru care, născându-se, a împodobit-o Dumnezeu.

Noi cugetăm că succesul nu este o îndreptăţire suficientă, nici o margine statornică şi nestrămutată pentru a înfrâna pornirile unei naţiuni.

In adevăr, Dumnezeu nu-și îndeplinește scopurile numai prin cei buni, ci și prin mijloacele alese de cei răi.

Astfel că succesul favorizează deseori fapte josnice și oameni decăzuți.

Dar odată ce au fost atinse scopurile Dumnezeirii, cei cari au urmat cărările greșite, fie ei oameni sau națiuni, ei totuși ispășesc pentru fapta lor rea.

La fel ca oamenii, neamurile pot cădea în păcat contra legilor Dumnezeești.

Iată ce nu vor să admită fasciștii și național-socialiștii.

Dumnezeu ne-a dat viața individuală și viața națională, ne-a dat multe minunate înzestrări ale naturii, daruri sufletești și trupești, etc.

Dar e drept că nu a făcut să fie tocmeală și tranzacție asupra acestor bunuri, între oameni și națiuni îngrășate în trândăvie.

Lumea aceasta în care viețuim nu este o bursă pentru învoeli: eu iau România, tu iei Ungaria; eu mă întind într'o parte, tu într'alta; să fim cu grija să nu ne ciocnim; te las în pace, dacă nu-mi turburi somnul.

Dimpotrivă, legea vieții este luptă pentru întâetate, creștere, fecunditate, creație, voință și faptă fără milă.

O nație trebuie să-și dovedească vrednicia de a exista și o dovedește răzbind la lumină și doborând, strivind uneori în vecinătatea

sa, tot ce-i oprește creșterea.

Insă cum, printre cele cari stăvilesc desăvârșirea desvoltării noastre, ne vom opinti firește împotriva colectivității naționale celei mai slabe, împotriva aceleia pe care am avea mai multe probabilități să o sfărâmăm, vrednicia noastră nu se poate dovedi decât prin evidențierea slăbiciunei altei națiuni.

Acesta este adevărul, însă pe planul animal.

Lăsând astfel descătușat instinctul vital, lumea devine un tărâm de bătălie, unde pentru biruință se ia în seamă numai vrednicia pământeană, dar nu și vredincia cerească.

Omul însă, dela Domnul nostru Isus Christos încoace, mai trăește și pe un alt plan, pe planul ceresc.

E bine să ne reamintim că un prim blestem Dumnezeesc a aruncat pe om din Rai în lumea animală și în legile sale neiertătoare, dar să nu uităm legile de iubire date nouă prin mântuirea creștină și pilda de răscumpărare sfințită prin chinurile de pe Golgota.

Spre a judeca purtarea unui om sau a unei națiuni, trebuiesc deci luate în considerare atât vrednicia pământeană cât și vrednicia cerească.

Ori în raporturile dintre națiuni, la fel ca în raporturile dintre oameni, legea Dumnezeească este dragostea.

Ea apără pe cei slabi și pune, expansiunii celor puternici, hotar de iubire; ea trebuie să cârmuiască și să îndrume vrednicia noastră.

Acest adevăr întreg nu-l prea pricep adepții lui Nietzche sau național-socialiștii germani și fasciștii.

*) „Lupul este lup tocmai fiindcă mănâncă oaia"; da, dar numai în lumea animală.

Dacă ne suim în lumea creștină, lupul e lup numai dacă iubește oaia.

Dumnezeu ne-a dat nu numai un țel, dar încă ne-a poruncit să ajungem într'acolo pe liniile arătate de El.

Noi legionarii nu ne recunoaștem dreptul să biruim prin orice mijloace.

Suntem cu credință și fanatism în slujba destinului nostru, însă nu înțelegem pentru aceasta să servim la ordinile oricăror patimi ale firii telurice.

Deci ființa spirituală a unei națiuni începe cu conștiința adevăratei sale meniri; această ființă spirituală se complectează prin vrednicia sa, dar nu se desăvârșește decât prin dragoste.

O națiune își urmărește rostul ei dusă de instinctul său de viață.

Dar acest instinct este încătușat de scăderile vieții pământești.

---

*) Domnul Profesor Nae Ionescu.

Un instinct de viaţă oricât de ascuţit ar fi, are o prevedere limitată în timp, o viziune care nu poate cuprinde toată veșnicia unui neam.

Acest instinct el însăși trebuiește cârmuit.

In gândirea și în simţirea naţional-socialistă și fascistă, el este lăsat liber.

La noi, acest instinct este dirijat.

El este călăuzit de Dumnezeu.

* * *

Despre spiritul nostru eroic revoluţionar.

Prin ce se distinge spiritul eroic revoluţionar.

1. Inlocuiește motivul interes prin motivul onoare, atât pe plan individual cât și pe plan naţional.

2. Dispreţuește tihna, fericirea individuală, potolirea.

3. Voește chinuitor, voește cu fanatism mesianic, să elibereze firea din amorf, din banalitate, din amorţire, din întuneric, din sterilitate, din așezările înguste, și să fecundeze un rod durabil, propriu și unic românesc: voește împlinirea unui sens românesc și dreptul la glorie.

4. Caută vijelia.

5. Iubește moartea.

Mai sunt și alte caracteristici; am extras principalele.

Nu îmi este îngăduit, într'un raport sumar, să mă las atras a vă demonstra amplu consecințele sociale și educative ale unui stil de viață zidit pe asemenea temeiuri.

Fiecare va înțelege prea lesne și va aproba că, oricum, aceste temeiuri sunt binefăcătoare pentru purificarea trăirii noastre românești.

Un exemplu:

Dacă Ion Brătianu, primul satrap, nu ar fi fost condus de idei raționaliste, masonice și materialiste, dacă nu ar fi întrebuințat la ctitoria structurei organismului românesc, principiile ateiste ale marelui arhitect; dacă nu ar fi lăsat urmașilor săi afurisita succesiune a unor dezonorante și sugrumătoare boli sufletești; dacă în loc să fi creiat prin necinste, lăcomie, prevaricațiuni, slugărnicie și amoralitate, clasa stăpânitoare română, burgheză de astăzi, ar fi spus atunci Țării românești:

— Ce mă preocupă pe mine, în primul rând, este nemurirea Nației mele.

Vreau ca forțele de creație ale vieții românești să fie bine turnate în tiparul pregătit nouă de prevederile divine.

Mai întâi mă interesează potențialul de onoare al Neamului meu.

Mă interesează, nu ridicarea de fortărețe bancare și economice liberale, ci crearea unor cetăți sufletești în lumea românească: bastioane de neînvins, de aspră și severă sobrietate

și de intoleranță absolută, față de orice ar fi tentație, într'o viață moleșită, o existență de rând.

Un neam nu își dobândește nemurirea, asigurându-și prin orice mijloace îmbogățirea clasei sale conducătoare.

Vreau să educ tineretul țării mele ca o aristocrație, în disprețul banului și în gustul privilegiilor sufletești.

Măestria marelui arhitect este insuficientă pentru construirea sufletului românesc.

Vă propovăduiesc dragostea de moarte, spre a vă desvolta gustul veșniciei.

Suntem un neam tânăr, să fim mândri și voioși de tinerețea noastră.

Nu tindeți către adăpost.

Socotind, numărând, și urmărind numai profitul unei clase care mâine va pieri, veți schilodi viitorul acestui Neam.

Sufletul unui neam, ca să cântărească în istorie, trebuie să pună în cumpănă altceva decât câteva precupețiri reușite și un total de norocoase și dubioase afaceri.

Calea noastră românească dacă duce peste valuri amenințătoare, în spre zori de glorie fără amurg, nu vă speriați de furtună și de naufragiu, stați în bătaia vânturilor, nu vă îngrijorați de siguranța d-voastră și de avutul d-voastră, nu fugiți să vă adăpostiți în porturi, mânați corabia drept înainte, stăpâ-

nitori peste deslănţuirea patimilor naturii şi înduraţi zâmbitor primejdiile, dispreţuitori de viaţă strâmtă.

Inchipuiţi-vă cum ar fi astăzi societatea românească dacă ar fi fost educată după asemenea directive.

Aceste directive, isvorîte din spirit eroic revoluţionar, nu sunt numai oportunităţi ale vremurilor noastre, ci se înoadă cu tradiţia întreruptă a vieţii Geto-Thracice care înflorea pe acest ogor acum 25 de veacuri.

Istoria românilor ne dovedeşte că existenţa noastră nu a fost o pomană, nici o lesnicioasă căpătuire.

Existenţa noastră noi ne-am plătit-o.

De acum încolo, ne rămâne să fim vrednici de patrimoniul de suferinţă agonisit.

Generaţia noastră va da probe că cel mai prielnic climat pentru înmugurirea eului romano-thracic, este climatul eroismului.

Iar spiritul nostru eroic revoluţionar, cată să taie şi să vindece racilele liberale şi să verse vitejie, dărnicie şi nobleţă, peste atâtea insuficienţe sufleteşti.

In lupta pentru dăinuirea vieţii sale pe pământ, omul are de ales între două feluri de strategii.

Noi preconizăm izbirea în creştet, tactica bătăliei deschisă, cu plăcerile şi riscurile ce

le aduc generozitatea și avântul vieții, aruncate fățiș în vâltoarea luptei.

Respingem tactica ocolirii, a vicleniei, a șmecheriei, făcute pentru înconjurarea obstacolului și atacul pieziș; acesta e stilul de viață moale care ajunge la foloase pe drumurile joase fără suișuri, urcușuri și asperități, strategie nimerită pentru omul care își face loc trădând, înșelând, cumpărând, însă nu biruind.

Fiecare fel de luptă cere o specie anumită de oameni.

Conducătorii noștri de aproape 300 de ani încoace, caută să ne învețe să întrebuințăm de preferință tactica ocolirii și a vicleniei.

A venit timpul s'o schimbăm.

* * *

Să rezumăm: Deci, domnilor studenți, spiritul creștin ne-a dăruit demnitatea de om, spiritul naționalist ne-a dăruit demnitatea de român, spiritul eroic revoluționar ne dă demnitatea de legionar.

Și spiritul naționalist și spiritul revoluționar ne înnobilează, deoarece la primul rang de noblețe dobândit de creștinism prin înălțarea omului pe treapta de ființă iubită, crescută de Dumnezeu și în legătură cu El, noi am mai adăugat încă două titluri de falǎ:

demnitatea de român și demnitatea de legionar.

Am înnobilat deci conștiința noastră de Neam român, deoarece această conștiință este cu atât mai vrednică de respect cu cât simțul demnității de om și de neam este mai ridicat.

Camarazi, anotimpul rodirii românești este însemnat în calendarul veșniciei pe care îl poartă cu sine Dumnezeu.

Acest anotimp, cred eu, se apropie.

Deseori, cu sufletul căsnit, m'am întrebat ce calitate, ce virtuți, ce farmec, ce savoare unică, ce mireasmă nouă, ce mirodenii deosebite și ne mai închipuite va avea, va trebui să aibă, acest fruct românesc.

Vă îndemn să vă puneți și d-voastră, cât de des o asemenea întrebare.

Insă, ca să nu fiți paralizați de sterilitate și pecetluiți de impotență sufletească, vă zic, camarazi, nu alergați pe aleele cari duc ușor la treptele satisfacțiilor deșarte.

Vă pot da acest sfat, deoarece am dat și acest exemplu.

Nu veți fi creatori Români dacă nu ați trecut prin școala suferinții.

Aceasta este calea trasă pentru noi de degetul lui Dumnezeu, este calea sortită în Istorie și făpturii românești și Nației noastre, este

calea deschisă de strămoșii noștri, este calea aleasă și încercată de Căpitan.

Aceasta e calea creației rezervată omului român.

E calea ce v'o vestesc.

Martie 1936.

IN LIBRĂRIE:

Intre Lumea Legionară şi Lumea Comunistă 1935

Pentru Christos 1937

de ALEXANDRU CANTACUZINO